

Arrest

nr. 219 606 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché L.VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 december 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 augustus 2017 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 25 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 20-jarige soennitische Afghaan van Pashtounse en Tadzjiekse origine, geboren in het dorp Burj-e Guljan, district Shinwari, provincie Parwan. U verklaart heel uw leven in Burj-e Guljan te hebben

gewoond. Uw ouders, drie jongere broers en twee jongere zussen verblijven in Burj-e Guljan. U bent niet getrouwd, noch verloofd.

Volgens uw verklaringen zouden de taliban in uw dorp actief mensen rekruteren.

Nog volgens uw verklaringen zouden de taliban u op een dag gedwongen hebben meegenomen terwijl u terugkeerde van de madrassa naar huis. U zou in totaal negentien dagen bij hen hebben verbleven op een voor u onbekende locatie. In deze periode zou u een jihadistische opleiding hebben gekregen ter voorbereiding van gevechten. Op een dag zou een deel van de talibs naar een gevecht op een voor u onbekende plek zijn vertrokken. Na acht dagen zou er zijn opgeroepen dat er meer strijders nodig zouden zijn voor dit gevecht. U zou daarop met andere jongeren naar het strijdtoneel zijn getrokken. Bij aankomst zou u de aan u overhandigde Kalasjnikov met opzet hebben achtergelaten. Uw overste zou u hebben aangesproken op het gebrek aan uw wapen en zou u hebben gesommeerd het wapen te halen. U zou zijn teruggekeerd naar de wagens en zou hebben besloten weg te rennen. Zo'n anderhalf tot twee uur later zou u bij een winkel in een voor u onbekend dorp zijn aangekomen. U zou aldaar uw vader hebben gebeld en een paar uur later zou u zijn opgehaald. U zou slechts enkele uren bij deze voor u onbekende man blijven. Diezelfde avond zou u door een smokkelaar zijn opgehaald. U zou een week bij de smokkelaar te Pul-e Malak bazaar hebben verbleven. Van daaruit zou u via Nimroz zijn vertrokken uit Afghanistan. U reisde vervolgens in ongeveer een jaar via Iran en Turkije naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 29 november 2016 aan in België en diende op 1 december 2016 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een micro SD kaart van het merk Kingston met daarop drie foto's van uzelf in Afghanistan; een video van een aanval door de taliban in Afghanistan; tweeëntwintig foto's van uw reis naar België; en drie video's van uzelf in België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid, 16,5 jaar ten tijde van uw asielaanvraag, geen geloof kan gehecht worden (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Minteh), 30/11/2016, p. 1). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 7 december 2016 liet uitvoeren door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV, Campus Brugge, bleek immers dat: 'Op basis van voorgaande onderzoek is [Jongeheer [S.P.]] boven de 18 jaar, vermoedelijk 19,8015 jaar met een standaarddeviatie van 1.595 jaar'. U heeft geprobeerd de asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd. Hierdoor wordt niet alleen afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid, maar kan tevens de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast.

Ook op andere manieren wordt er verdere afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Op het Commissariaat-generaal verklaart u [S.P.] te heten (GV CGVS, 30/8/2017, p. 3). Ook bij de DVZ verklaart u [S.P.] te heten (Verklaring DVZ, 12/1/2017, p. 4, vraag 1, 2). Waar u op het CGVS verklaart niet onder andere namen te zijn gekend, heeft u bij de DVZ aangegeven in Hongarije de naam [R.N.] te hebben gebruikt (Verklaring DVZ, 12/1/2017, p. 4, vraag 3). Wanneer u hier naar wordt gevraagd, verklaart u de naam van een reisgenoot te hebben gebruikt die al zou zijn doorgereisd naar Oostenrijk (GV CGVS, 30/8/2017, p. 3). Dat u een kernelement zoals een voor- en familienaam heeft veranderd, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast verklaart u in het bezit te zijn geweest van een taskara ter staving van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. U vertelt op het CGVS dat u deze taskara zou hebben verloren in Macedonië (GV CGVS, 30/8/2017, p. 5). In uw verklaringen op de DVZ heeft u echter aangegeven dat uw taskara zich thuis in Afghanistan zou bevinden (Verklaring DVZ, 12/1/2017, p. 9, vraag 25). Ook bij Minteh heeft u aangegeven dat u een kopie van uw taskara onderweg zou zijn verloren, maar dat het origineel nog in

Afghanistan is (Fiche Minteh, 30/11/2016, p. 2). Dat u nu weer getuigt uw originele taskara te hebben achtergelaten in Afghanistan, dan weer verklaart uw taskara te hebben verloren in Macedonië, doet eveneens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

De aantasting van uw algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn uw verklaringen inzake uw gedwongen rekrutering door de taliban niet geloofwaardig bevonden.

Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u frequent aanwezig bent geweest wanneer de taliban preekten in de moskee (Gehooverslag (GV) CGVS, 30/8/2017, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd wie deze predikers dan precies waren, moet u echter het antwoord schuldig blijven: u weet niet wie ze waren noch waar zij precies vandaan kwamen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 16). Het is niet aannemelijk dat u enerzijds stelt bijna dagelijks naar de madrassa en naar de moskee te gaan, waar de predikers vaak kwamen (GV CGVS, 30/08/2017, p. 13, maar anderzijds niet kan duiden wie deze predikers nu precies waren. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat de dorpsouderen werden verplicht de aanwezigheid van de taliban te accepteren (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14) en blijkt bovendien geenszins dat uw leerkracht in de madrassa zich voor de taliban zou hebben geuit (GV CGVS, 30/8/23017, p. 14). Deze voorstelling van de feiten stemt echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de anti-gouvernementele groeperingen doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratie dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas en u bovendien tot tweemaal toe verklaart dat uw vader tegen de taliban gekant was (GV CGVS, 30/8/2017, pp. 16; 18), roept vragen op en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts stelt u dat jongeren in uw dorp zich niet alleen vrijwillig bij de taliban aansloten, maar dat er ook jongeren gedwongen werden meegenomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). Verder in het gehoor blijkt echter dat u de enige was die op het moment van uw vermeende ontvoering zou zijn meegenomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 16). Daarbij kan u desgevraagd niet antwoorden op de vraag of er nog andere jongens op dezelfde manier werden meegenomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 17). Het is niet alleen ongeloofwaardig dat u niet kan aangeven of er andere dorpingen op gelijkaardige manier werden gerekruteerd, het is bovendien tegenstrijdig met uw verklaring dat sommigen meegenomen werden onder dwang (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). Dat u aangeeft dat de taliban alle (mannelijke) jongeren wilden rekruteren, maar dit desgevraagd op geen enkel moment in het gehoor weet te concretiseren, berokkent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstige schade.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er behalve vluchten geen andere mogelijkheid was om onder de rekrutering van de taliban uit te komen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). U voegt daar bovendien aan toe dat wanneer men dergelijk verzoek van de taliban zou weigeren, het consequenties zal hebben voor de familie (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). Als u vervolgens wordt gevraagd voorbeelden te geven van mogelijke consequenties van anderen, geeft u echter aan geen voorbeelden van dergelijke gevallen te kunnen geven (GV CGVS, 30/8/2017, p. 15). Sterker nog, u speculeert dat de taliban daarop nog meer zouden prediken om de weigeraar op andere gedachten te brengen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 15). Dat u enerzijds stelt dat er niet onder de rekrutering uit te komen is, maar anderzijds op geen enkel moment gevolgen van de weigering weet te concretiseren, en denkt dat de taliban zich zouden beroepen op hun verbale overtuigingskracht, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Daarbij dient te worden vermeld dat uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt dat de anti-gouvernementele groeperingen niet tot nauwelijks gedwongen rekruteren, daar zij kunnen vertrouwen op voldoende vrijwilligers (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Het is aldus niet nodig om (jonge) mannen gedwongen te rekruteren, waardoor uw asielmotieven opnieuw ernstig in het gedrang komen.

Daarbij zijn er verdere elementen in uw verklaringen over uw verblijf bij de taliban die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. Zo verklaart u in de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in totaal 23 dagen bij de taliban heeft doorgebracht (Vragenlijst CGVS, 12/1/2017, p. 2, vraag 5). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal spreekt u van een verblijf van 23 dagen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 17). In uw asielse relaas spreekt u echter van twee nachten, negen dagen en vervolgens nog eens acht dagen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 11), hetgeen betekent dat u negentien tot twintig dagen bij de taliban zou hebben doorgebracht. Wanneer u vervolgens wordt uitgenodigd te vertellen over uw tweedaagse

periode bij aanvang van gevangenschap kan u slechts summier vertellen over de ruimte waarin u verbleef, over het uitzicht dat u had vanuit deze ruimte en over uw kamergenoot (GV CGVS, 30/8/2017, pp. 18-19). Tekenend hiervoor is bovendien dat u niet zegt te weten hoe uw kamergenoot heette (GV CGVS, 30/8/2017, p. 18). Het is opvallend dat u niet verder spontaan weet uit te weiden over een locatie waar u naar eigen zeggen twee dagen heeft verbleven en niets anders deed dan uit het raam te kijken (GV CGVS, 30/8/2017, p. 19). Ook over uw verdere verblijf bij de taliban blijkt u weinig loslippig. Wanneer u wordt gevraagd naar hoe u deze periode van gevangenschap heeft ervaren, geeft u enkel aan dat u zaken werden aangeleerd en dat u niet gelukkig was met het idee te moeten deelnemen aan gevechten (GV CGVS, 30/8/2017, p. 21). Op geen enkel moment gaat u inhoudelijk in op de vraag hoe u deze periode van detentie verder emotioneel heeft ervaren (GV CGVS, 30/8/2017, p. 21). Ook in het nauwkeurig beschrijven van een gemiddelde dag blijft u erg algemeen. Immers is de volgorde van het bidden na het opstaan, ontbijten met brood, sporten tot de middag, lessen volgen en opnieuw sporten tot het avondgebed (GV CGVS, 30/8/2017, p. 20) geen dagindeling die exclusief is voorbehouden aan een verblijf bij de taliban, maar getuigt dit evenzeer van een doorsnee dag voor een Afghaanse jongeman in een dorpse context. Uw verklaringen over uw verblijfplaats, uw medegevangene, uw gevoelens en uw dagindeling zijn niet doorleefd en dermate oppervlakkig dat ze het CGVS er allerminst van kunnen overtuigen dat u een drietal weken gevangen gezeten hebt bij de taliban. Door het gebrek aan inhoudelijke getuigenissen kan er opnieuw geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Verder zijn ook uw verklaringen inzake de ontsnapping uit uw detentie niet overtuigend. Zo houdt het geen steek dat u bij het betreden van het strijdtonel ongezien uw Kalasjnikov weet achter te laten nabij de wagens (GV CGVS, 30/8/2017, p. 22). Als u daadwerkelijk louter zouden hebben gedacht aan een mogelijke uitvlucht (GV CGVS, 30/8/2017, p. 22), is het weinig geloofwaardig dat u ter goeder trouw werd toegestaan alleen naar de wagens terug te keren teneinde uw wapen op te halen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 11). Ook aan dit aspect van uw asielaanvraag kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Bijgevolg wordt zo ook opnieuw afbreuk gedaan aan de detentie die aan deze ontsnapping zou voorafgegaan zijn.

Daarenboven is ook uw vlucht nadien niet overtuigend. Wanneer u wordt gevraagd de route te beschrijven die u vanaf uw ontsnapping in anderhalf tot twee uur (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23) heeft afgelegd, verklaart u een rivier, een berg en landbouwgrond te zijn tegengekomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 22), hetgeen een wel zeer generische beschrijving is van een rurale omgeving zoals in Afghanistan. Ook over de winkel waar u uiteindelijk terecht komt kunt u niet veel zeggen. U stelt immers dat u de regio niet kent en bijgevolg niet weet waar de winkel nu precies gelegen was (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23). Dit is vreemd, want in de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de DVZ verklaart u dat de winkelier u zou hebben verteld dat u zich in het district Siagerd (eveneens provincie Parwan) bevond (Vragenlijst CGVS, 12/1/2017, p. 2, vraag 5). Nog vreemder is het daarenboven dat u verklaart niet te weten hoe het dorp waar de winkel lag precies heette (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23), terwijl volgens uw verklaringen de winkelier zijn adres via de telefoon meedeelt aan uw vader in uw aanwezigheid (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag opnieuw op losse schroeven te staan.

Tot slot is ook uw daaropvolgend vertrek niet geloofwaardig. Vooreerst geeft u aan niet te weten wanneer u uit Afghanistan zou zijn vertrokken (GV CGVS, 30/8/2017, p. 4). Ook wanneer u wordt gevraagd uw vertrek te situeren ten aanzien van feestdagen of het weer, kan u enkel aangeven dat het al kouder was geworden (GV CGVS, 30/8/2017, p. 4). Het is niet aannemelijk dat u niet verder kan specificeren wanneer u uw land zou zijn ontvlucht, terwijl u aangeeft van het vierde tot het achtste jaar naar school te zijn geweest (GV CGVS, 30/8/2017, p. 6). Er kan van een jongeman van uw leeftijd met dergelijke scholing bijgevolg redelijkerwijs worden aangenomen dat hij het moment van vertrek uit zijn thuisland toch iets nauwkeuriger kan duiden.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten op de micro SD kaart kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het drietal door u voorgelegde foto's van uzelf in Afghanistan wijzen enkel op uw verblijf in Afghanistan, hetgeen niet wordt betwist. De voorgelegde video zou volgens uw verklaringen een aanval van de taliban op uw dorp betreffen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 10). Uit de video kan echter geenszins worden opgemaakt dat dit een aanval van de taliban betreft. Ook uw asielmotieven worden op geen

enkele manier ondersteund door deze beelden. De tweeëntwintig foto's van uw reis naar België hebben geen betrekking op uw asielmotieven. Ze ondersteunen hoogstens uw niet betwiste reis van Afghanistan naar België. De drie video's van uzelf in België duiden enkel op uw verblijf hier en staven op geen enkele manier de door u aangehaalde asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Shinwari in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Shinwari nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shinwari in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffen de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83.

Hij gaat daarbij in op de verschillende vaststellingen van de verwerende partij die hebben geleid tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij zet uiteen:

"2.1. Wat betreft zijn leeftijd

Het CGVS motiveert haar beslissing als volgt:

" Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid, 16,5 jaar ten tijde van uw asielaanvraag, geen geloof kan gehecht worden (...).

Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 7 december 2016 liet uitvoeren door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende (...), bleek immers dat: 'Op basis van voorgaande onderzoek is (...) boven de 18 jaar, vermoedelijk 19,8015 jaar met een standaarddeviatie van 1.595jaar. '

U heeft geprobeerd de asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd. Hierdoor wordt niet alleen afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid, maar kan tevens de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast. "

Het CGVS beschuldigt verzoekende partij dat hij de Belgische autoriteiten zou hebben trachten te misleiden en dit omwille van de leeftijd die hij heeft verklaard. Niets is minder waar.

Verzoekende partij heeft zich immers onderworpen aan een leeftijdsonderzoek. Had het CGVS ook gevraagd naar dit onderzoek, dan had verzoekende partij dit ook toegelicht.

Het CGVS vraagt naar zijn leeftijd en waarom hij denkt dat hij 18 jaar oud is en verzoekende partij verklaart dit ook op een logische manier:

" Waarom denkt u dat u ongeveer 18 jaar oud bent?

Voor ik vertrok van Afghanistan, zeiden mijn ouders dat ik 16 of 15,5 was. Ik woon hier nu al een tijdje en als ik reken, ben ik ongeveer 18. "

(p. 5 van het verhoor op het CGVS)

Verzoekende partij heeft niemand trachten te misleiden. Hij heeft enkel aangegeven waarom hij van mening was 18 jaar te zijn omdat de ouders hem dit ook zo hebben meegegeven.

Verzoekende partij heeft op geen enkel moment verklaard dat de Belgische instanties dit ook zo zagen.

Dit is ook logisch, want zijn bijlage 26 is ook gewijzigd ten gevolge van het leeftijdsonderzoek.

Verzoekende partij is hiervan op de hoogte en weet ook dat het CGVS hiervan op de hoogte is maar dit neemt niet weg dat hij de werkelijkheid zoals altijd door zijn ouders meegegeven, blijft meenemen.

Daarnaast is het onnodig te zeggen dat de resultaten van leeftijdsonderzoeken allesbehalve steeds wetenschappelijk correct zijn voor elke leeftijdsgroep van elke origine van om het even welk werelddeel.

Het is algemeen geweten dat op de leeftijdsonderzoeken en voornamelijk op de resultaten die eruit worden getrokken, veel kritiek is.

*

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de argumentatie van het CGVS niet kan weerhouden worden.

2.2. Wat betreft het gebruik van de naam [R.N.] in Hongarije

Het CGVS motiveert haar beslissing op dit punt als volgt:

"Waar u op het CGVS verklaart niet onder andere namen te zijn gekend, heeft u bij de DVZ aangegeven in Hongarije de naam [R.N.] te hebben gebruikt (...). Wanneer u hier naar wordt gevraagd, verklaart u de naam van een reisgenoot te hebben gebruikt die al zou zijn doorgereisd naar Oostenrijk (...). Dat u een kernelement zoals een voor- en familienaam heeft veranderd, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid

Verzoekende partij kan zich niet vinden in deze argumentatie van het CGVS.

*

Verzoekende partij heeft steeds meegewerkt van in het begin.

De vraag die door het CGVS werd gesteld, werd door de verzoekende partij anders begrepen dat door het CGVS.

Verzoekende partij is immers niet gekend onder een andere naam. Dat was de vraag van het CGVS.

De daaropvolgende vraag was of hij ooit een andere naam heeft gebruikt. Ook op DVZ werd de vraag gesteld of hij een andere naam heeft gevoerd, wat werd vertaald als gebruikt en waarbij werd gespecificeerd, hier of in een ander land.

Een andere naam te hebben gebruikt, daaronder verstaat verzoekende partij, een kortstondige gebeurtenis, welke éénmalig heeft plaatsgevonden.

"Onder een andere naam gekend staan" wijst op het aanwenden van een andere naam voor een langere periode, waarbij keer op keer gedurende die periode ten opzichte van verschillende mensen deze andere naam wordt aangewend.

"Bent u nog onder andere namen gekend?"

Nee

Ik heb gelezen dat u een keer de naam [R.N.] heeft gebruikt in Hongarije. Heeft u nog andere namen gebruikt tijdens de reis naar België? Of gebruik gemaakt van valse papieren?

De naam heb ik inderdaad gebruikt in Hongarije. Het is niet mijn echte naam, maar de naam van een vriend van me. Zoals u misschien weet, zijn er problemen en vluchtelingen in Hongarije en Servië, maar ze werden gecontroleerd aan de grens en geïnterviewd. Een vriend van me die [R.] heette, kon de grens oversteken en uiteindelijk was hij in Oostenrijk. Toen hij in Oostenrijk was, belde hij me en zei hij dat als ik de grens wilde oversteken, ik mijn naam moest opgeven. Hij stelde voor dat ik zijn naam zou geven en dan zouden ze me doorlaten. "

Dit komt eveneens overeen met zijn verklaring op DVZ toen er uitdrukkelijk werd gevraagd of hij een andere naam had gebruikt.

Verzoekende partij is van oordeel dat zijn antwoord hem op geen enkel ogenblik kwalijk kan genomen worden als de vraag die wordt gesteld, voor verschillende interpretaties vatbaar is, zoals in casu.

Het CGVS is volgens verzoekende partij dan ook onredelijk daar waar zij dit punt hanteert als een argument om onderhavige beslissing te nemen.

*

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de argumentatie van het CGVS niet kan weerhouden worden.

2.3. Wat betreft zijn originele taskara

Verzoekende partij heeft op dit punt geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

Verzoekende partij had steeds verklaard dat het origineel van zijn taskara in Afghanistan was en dat hij een kopie had meegenomen.

Het is deze kopie die hij onderweg in Macedonië heeft verloren.

Het standpunt van het CGVS kan niet worden weerhouden.

2.4. Wat betreft de gedwongen rekrutering door de taliban

*

Verzoekende partij stelt dat hij de baas van de talibanleden die kwamen naar de moskee niet kende. De talibanleden die kwamen naar de moskee, kende hij daarentegen wel.

*

Verzoekende partij leest de beslissing van het CGVS en de motivatie hierin vevat. Het CGVS is van oordeel dat gedwongen rekrutering bij de taliban niet aan de orde zou zijn gezien er beroep zou worden gedaan op vriendschappelijke banden, op familiale banden, op voordelen, op clanrelaties

Verzoekende partij leest dit doch dient vast te stellen dat de informatie waarop het CGVS zich baseert niet overeenstemt met de situatie waarin hij zich bevond in Afghanistan.

Immers van elk gezin uit zijn dorp diende er minstens een man/jongen zich aan te sluiten bij de taliban.

Verzoekende partij wou dit niet, zijn vader wou dit evenmin, met als gevolg dat hij gedwongen werd.

Deze gedwongen rekrutering wordt juist uitgevoerd om andere families er ook op te wijzen dat het een verplichting is en van elk gezin moet iemand zich aansluiten en dat weigeren dus niet zomaar kan.

Dit is tevens een vorm van gedwongen rekrutering, gezien deze plaatsvindt onder dwang en druk en dus gedwongen.

Bovendien als de rekrutering gedwongen moet gebeuren, zoals in het geval van verzoekende partij, dan zal de jongen/man zijn familie niet meer terugzien. Gebeurt de rekrutering daarentegen 'vrijwillig' dan behoudt de jongen/man dit voorrecht.

Hier is het andermaal duidelijk dat het om een vorm van gedwongen rekrutering, gezien deze plaatsvindt onder dwang en druk en dus gedwongen.

*

Verzoekende partij licht nog toe dat de kennis over andere personen die al hebben kunnen vluchten, beperkt is, juist omdat dit niet openbaar wordt gemaakt.

Bovendien iemand die gevlucht is, zal nooit terugkeren naar het dorp, want de taliban zal hem dan vinden en doden.

*

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.

2.5. Wat betreft het verblijf bij de taliban

Het CGVS motiveert zijn beslissing als volgt:

"Daarbij zijn er verdere elementen in uw verklaringen over uw verblijf bij de taliban die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. Zo verklaart u in de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in totaal 23 dagen bij de taliban heeft doorgebracht (...). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal spreekt u van een verblijf van 23 dagen (...). In uw asielrelaas spreekt u echter van twee nachten, negen dagen en vervolgens nog eens acht dagen (...), hetgeen betekent dat u negentien tot twintig dagen bij de taliban zou hebben doorgebracht. Wanneer u vervolgens wordt uitgenodigd te vertellen over uw tweedaagse periode bij aanvang van de gevangenschap kan u slechts summier vertellen over de ruimte waarin u verbleef, over het uitzicht da u had vanuit deze ruimte en over uw kamergenoot (...)"

Verzoekende partij kan zich niet vinden in deze argumentatie van het CGVS.

*

Wat betreft het aantal dagen in totaal, licht verzoekende partij toe dat hij het aantal dagen niet zeker wist, waardoor hij steeds 'bijna 23 dagen' heeft verklaard en niet zomaar '23 dagen'.

Er is dan ook geen incoherentie in zijn verklaringen.

*

Het CGVS neemt het verzoekende partij kwalijk dat hij niet beschikt over bepaalde kennis, dat zijn verklaringen weinig doorleefd zouden overkomen....

Het CGVS houdt evenwel geen rekening met de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevond.

Verzoekende partij wenste te ontsnappen en concentreerde zich tijdens zijn verblijf dan ook om een manier te bedenken om te kunnen ontsnappen.

Het verblijf in gevangenschap was bovendien beperkt.

Met de medegevangenen heeft hij dan ook geen banden gehad.

Daarnaast mag niet vergeten worden dat het een jaar heeft geduurd in erbarmelijke omstandigheden voordat verzoekende partij in België is gearriveerd en dat het daarna ook nog een jaar heeft geduurd vooraleer hij zijn interview had op het CGVS.

Verzoekende partij heeft getracht alle informatie te geven waarover hij beschikte en die hij zich op dat moment ook herinnerde. Verzoekende partij kan zich ook maar steunen op zijn geheugen voor zover deze hem niet in de steek laat.

In deze omstandigheden mag van verzoekende partij niet verwacht worden dat hij gedetailleerde informatie en antwoorden kan geven op de vragen van het CGVS.

*

De argumentatie van het CGVS kan niet worden weerhouden.

2.6. Wat betreft zijn ontsnapping

Het CGVS volgt het asielrelaas van verzoekende partij niet, doch onterecht.

Verzoekende partij kon zijn wapen achterlaten, doch zijn wapen lag in het voertuig die een 20- tal meter verderop was geparkeerd.

Het is niet dat verzoekende partij een hele afstand heeft moeten afleggen zonder wapen. Gezien de afstand ook beperkt was (een 20-tal meter), moest verzoekende partij het wapen gaan halen en kon hij dit alleen doen.

Gezien het een 20-tal meter was, bleef hij ook steeds in het zicht. De gevechten waren ondertussen ook bezig.

Verzoekende partij liep evenwel achter het voertuig om het wapen te nemen, en was op dat moment uit zicht en kon zo ontsnappen.

Er is dus geen reden aanwezig om te twifelen aan het relaas van verzoekende partij.

2.7. Wat betreft zijn vlucht nadien

In dit kader moet het CGVS redelijk kunnen oordelen en met de specifieke elementen van de persoon en de omstandigheden rekening houden.

Het adres werd door de winkelier via de telefoon aan de vader meegedeeld, maar verzoekende partij herinnert zich het adres niet meer. Verzoekende partij antwoordt dan ook op basis van de kennis waarover hij beschikt.

Daarnaast was verzoekende partij aan het vluchten voor zijn leven, waardoor hij ook minder dacht aan het feit om het adres te onthouden. Zijn vader wist immers nu waar hij was en zou het nodige doen om hem in veiligheid te brengen.

Het CGVS loopt daarna ook voorbij aan het feit dat verzoekende partij aan het vluchten was voor zijn leven en de aankomst tot aan de winkel slechts enkele uren heeft geduurd en dat er in de omgeving niet meer was dan hetgeen hij reeds beschreven heeft.

Indien bepaalde zaken niet duidelijk zouden zijn of indien er meer concrete verklaringen zouden worden verwacht of indien bepaalde verklaringen voor een andere interpretatie vatbaar zou zijn, moet hieromtrent duidelijk worden verkregen, alvorens die verklaringen of de eigen interpretatie van de verklaringen te gebruiken om een weigeringsbeslissing te nemen.

Het eerste middel is ernstig en gegrond.

2.8. Wat betreft de datum van vertrek

Verzoekende partij heeft getracht alle informatie te geven waarover hij beschikte en die hij zich op dat moment ook herinnerde. Verzoekende partij kan zich ook maar steunen op zijn geheugen voor zover deze hem niet in de steek laat.

De specifieke situatie waarin verzoekende partij zich toen bevond en nu is, is dan ook belangrijk bij de beoordeling van de antwoorden van verzoekende partij en verzoekende partij is van oordeel dat dit onvoldoende aanwezig is in de beoordeling door het CGVS.

- Voor Afghansen is een concrete datum van geen belang. Aan een datum wordt weinig aandacht besteed.

- Verzoekende partij wenste te ontsnappen en concentreerde zich tijdens zijn verblijf dan ook om een manier te bedenken om te kunnen ontsnappen en in veiligheid te geraken. Dat was zijn prioriteit.

- Daarnaast mag niet vergeten hij een jaar onderweg was in erbarmelijke omstandigheden en hij in België ook bijna een jaar heeft gewacht op zijn interview op het CGVS.

De antwoorden van verzoekende partij moeten dan ook in het kader van deze omstandigheden worden beoordeeld.

2.9. Wat betreft zijn documenten

Verzoekende partij is van oordeel dat de documenten die hij heeft bijgebracht als een begin van bewijs moeten worden aanzien.

De video met een aanval van de taliban, is een video van het trouwfeest van de neef van verzoekende partij. Deze neef staat samen met verzoekende partij ook op de foto's die werden overhandigd aan het CGVS. De neef is de bruidegom en is te herkennen aan de bloemenkrans, zowel op de video als op de foto's.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de stukken een begin van bewijs zijn die zijn asielrelaas mee ondersteunen."

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht daarbij toe dat hij de taliban in zijn district vreest, die overgaan tot gedwongen rekrutering en betoogt dat het aantal effectieve slachtoffers een indicatie is doch geen bepalend element mag zijn. De taliban heersen in zijn district en het is meedoen of anders zullen er gevolgen zijn. Ten slotte wijst verzoeker erop dat hij een video heeft bijgebracht waaruit de onveiligheid van de situatie in zijn district reeds blijkt.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 29 januari 2019 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.2.2. Ter terechtzitting legt de raadvrouw van verzoeker overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota is een repliek op de aanvullende nota van de verwerende partij. Verzoeker betoogt voornamelijk dat de rapporten waarop de verwerende partij zich baseert niet voldoende recent zijn. Verder stelt hij dat de verwerende partij voorbij gaat aan zijn risicoprofiel, zoals omschreven in de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018. Hij licht daarbij toe dat hij niet alleen de leeftijd heeft om ingezet te kunnen worden in de strijd maar hij ook al jaren in België verblijft en zal worden aanzien als verwesterd.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is van Pashtounse en Tadzjiekse origine. Hij verklaart heel zijn leven in het dorp Burj-e-Guljan, gelegen in het district Shinwari in de provincie Parwan, te hebben gewoond. Hij verklaarde dat de taliban in zijn dorp actief zouden rekruteren. Op een dag zou verzoeker door de taliban gedwongen zijn meegenomen terwijl hij van de madrassa naar huis terugkeerde. Hij zou in totaal negentien dagen bij de taliban hebben verbleven op een onbekende locatie en een jihadistische opleiding hebben gekregen. Verzoeker zou daarna naar de strijd geroepen zijn. Met een list slaagde hij erin te ontsnappen aan de taliban en vervolgens ontvluchtte hij Afghanistan. Verzoeker vreest bij terugkeer te worden gedood door de taliban.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 14, map met 'documenten').

- een micro SD-kaart van het merk Kingston met daarop drie foto's van hemzelf in Afghanistan;
- een video van een aanval door de taliban op zijn dorp in Afghanistan;
- tweeëntwintig foto's van zijn reis naar België;
- drie video's van hemzelf in België.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze documenten moeten worden aanzien als een begin van bewijs van zijn vluchtrelaas, maar hij kan in dit standpunt niet worden bijgetreden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de tweeëntwintig foto's van verzoekers reis naar België en de drie video's van hemzelf in België, geen uitstaans hebben met zijn vluchtmotieven. Deze visuele documenten ondersteunen enkel zijn reis naar België en zijn verblijf alhier maar niet zijn vluchtrelaas. Wat betreft de drie foto's van verzoeker in Afghanistan, merkt de Raad op dat deze foto's zijn verblijf in Afghanistan aantonen, hetgeen niet wordt betwist, maar niet zijn aangehaalde vluchtmotieven.

Wat betreft de video, stelt de verwerende partij vast dat *"geenszins [kan] worden opgemaakt dat dit een aanval van de taliban betreft"*. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat de video een trouwfeest betreft van zijn neef, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Uit de printscreens van de video die zich in het administratief dossier bevinden, kan inderdaad niet worden opgemaakt dat de aanval die te zien is, een aanval van de taliban betreft.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.2.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban.

2.4.2.4. Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekers verklaringen over een gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie over rekrutering door de taliban, die zich in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, stuk 15, map met 'landen-informatie', EASO Report – Afghanistan Recruitment by armed groups). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs door bijvoorbeeld te preken in de lokale moskee. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk. Verzoeker geeft doorheen zijn relaas nergens op aannemelijke wijze aan dat dit in zijn situatie ook maar enigszins het geval zou zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij enkel vermoedt dat de dorpsmullah banden had met de taliban. Verder verklaarde hij dat de dorpsouderen verplicht waren de aanwezigheid

van de taliban te accepteren en dat zijn docent in de madrassa zich niet voor de taliban zou hebben geuit (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Tevens bevestigde verzoeker tot tweemaal toe dat zijn vader tegen de taliban gekant was (AD CGVS, gehoorverslag, p. 16 en 18). Samen met de verwerende partij, merkt de Raad op dat het gegeven dat in verzoekers relaas geen van bovenstaande elementen aanwezig is, maakt dat dit relaas niet overtuigt.

Verzoeker brengt verder geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

Dit blijkt terdege uit de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing, die door de Raad worden overgenomen:

- *“Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u frequent aanwezig bent geweest wanneer de taliban preekten in de moskee (Gehoorverslag (GV) CGVS, 30/8/2017, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd wie deze predikers dan precies waren, moet u echter het antwoord schuldig blijven: u weet niet wie ze waren noch waar zij precies vandaan kwamen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 16). Het is niet aannemelijk dat u enerzijds stelt bijna dagelijks naar de madrassa en naar de moskee te gaan, waar de predikers vaak kwamen (GV CGVS, 30/08/2017, p. 13, maar anderzijds niet kan duiden wie deze predikers nu precies waren.”*

- *“Voorts stelt u dat jongeren in uw dorp zich niet alleen vrijwillig bij de taliban aansloten, maar dat er ook jongeren gedwongen werden meegenomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). Verder in het gehoor blijkt echter dat u de enige was die op het moment van uw vermeende ontvoering zou zijn meegenomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 16). Daarbij kan u desgevraagd niet antwoorden op de vraag of er nog andere jongens op dezelfde manier werden meegenomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 17). Het is niet alleen ongeloofwaardig dat u niet kan aangeven of er andere dorpelingen op gelijkaardige manier werden gerekruteerd, het is bovendien tegenstrijdig met uw verklaring dat sommigen meegenomen werden onder dwang (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). Dat u aangeeft dat de taliban alle (mannelijke) jongeren wilden rekruteren, maar dit desgevraagd op geen enkel moment in het gehoor weet te concretiseren, berokkent de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstige schade.”*

- *“Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er behalve vluchten geen andere mogelijkheid was om onder de rekrutering van de taliban uit te komen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). U voegt daar bovendien aan toe dat wanneer men dergelijk verzoek van de taliban zou weigeren, het consequenties zal hebben voor de familie (GV CGVS, 30/8/2017, p. 14). Als u vervolgens wordt gevraagd voorbeelden te geven van mogelijke consequenties van anderen, geeft u echter aan geen voorbeelden van dergelijke gevallen te kunnen geven (GV CGVS, 30/8/2017, p. 15). Sterker nog, u speculeert dat de taliban daarop nog meer zouden prediken om de weigeraar op andere gedachten te brengen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 15). Dat u enerzijds stelt dat er niet onder de rekrutering uit te komen is, maar anderzijds op geen enkel moment gevolgen van de weigering weet te concretiseren, en denkt dat de taliban zich zouden beroepen op hun verbale overtuigingskracht, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Daarbij dient te worden vermeld dat uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt dat de anti-gouvernementele groeperingen niet tot nauwelijks gedwongen rekruteren, daar zij kunnen vertrouwen op voldoende vrijwilligers (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Het is aldus niet nodig om (jonge) mannen gedwongen te rekruteren, waardoor uw asielmotieven opnieuw ernstig in het gedrang komen.”*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij de baas van de talibanleden die naar de moskee kwamen niet kende, maar wel de talibanleden die naar de moskee kwamen. Deze verklaring strookt niet met de verklaringen die verzoeker op het CGVS aflegde. Daaruit blijkt juist dat verzoeker wel de lokale commandant(en) van de taliban kende (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Wie kwam preken in de moskee en waar ze vandaan kwamen wist hij echter niet (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een betoog dat haaks staat op zijn eerdere verklaringen. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker verder vol dat in zijn dorp een andere situatie heerst dan in de rest van Afghanistan en dat van elk gezin uit het dorp er minstens een man/jongen zich moest aansluiten bij de taliban, hetzij vrijwillig hetzij gedwongen. Met dit betoog herhaalt verzoeker in wezen zijn eerdere verklaringen afgelegd op het CGVS. Hij gaat daarmee voorbij aan de vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker zijn relaas dat *“de taliban alle (mannelijke) jongeren wilden rekruteren”* *“op geen enkel moment in het gehoor weer te concretiseren”*, nu hij *“niet [kan] antwoorden op de vraag of er nog*

andere jongens op dezelfde [gedwongen] manier werden meegenomen”, en het “niet alleen ongeloofwaardig dat [hij] niet kan aangeven of er andere dorpelingen op gelijkaardige manier werden gerekruteerd, het is bovendien tegenstrijdig met [zijn] verklaring dat sommigen meegenomen werden onder dwang”. Het louter herhalen van het vluchtrelaas is niet van aard om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker slaagt er dan ook niet in deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn kennis over andere personen die al hebben kunnen vluchten, beperkt is omdat dit niet openbaar wordt gemaakt. Bovendien keren zij die gevlucht zijn nooit terug omdat zij dan worden gedood door de taliban. Dit betoog overtuigt niet. De Raad acht het weinig aannemelijk dat in het dorp, een kleine gemeenschap, niet zou zijn geweten wie de taliban zou zijn ontvlucht, dat deze verdwijningen niet zouden zijn opgemerkt en dat niet meer zou zijn geweten over de omstandigheden waarin sommige medebewoners het dorp zouden hebben verlaten.

Dat verzoeker enerzijds verklaart dat *“ook jongeren gedwongen werden meegenomen”* door de taliban, toch anderzijds er niet slaagt een concreet voorbeeld te geven van andere jongens die net als hij gedwongen zouden zijn meegenomen door de taliban, acht de Raad weinig coherent en overtuigend.

2.4.2.5. Wat betreft zijn ontvoering door de taliban, meent verzoeker dat hij wel coherent is geweest over het aantal dagen dat hij bij de taliban verbleef daar hij verklaarde *“ongeveer 23 dagen bij hen”* te hebben geleefd (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 17).

De Raad meent dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn ontvoering door de taliban en verblijf bij de taliban te vaag en weinig coherent zijn om er geloof aan te hechten, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen:

“Daarbij zijn er verdere elementen in uw verklaringen over uw verblijf bij de taliban die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. (...) Wanneer u vervolgens wordt uitgenodigd te vertellen over uw tweedaagse periode bij aanvang van gevangenschap kan u slechts summier vertellen over de ruimte waarin u verbleef, over het uitzicht dat u had vanuit deze ruimte en over uw kamergenoot (GV CGVS, 30/8/2017, pp. 18-19). Tekenend hiervoor is bovendien dat u niet zegt te weten hoe uw kamergenoot heette (GV CGVS, 30/8/2017, p. 18). Het is opvallend dat u niet verder spontaan weet uit te weiden over een locatie waar u naar eigen zeggen twee dagen heeft verbleven en niets anders deed dan uit het raam te kijken (GV CGVS, 30/8/2017, p. 19). Ook over uw verdere verblijf bij de taliban blijkt u weinig loslippig. Wanneer u wordt gevraagd naar hoe u deze periode van gevangenschap heeft ervaren, geeft u enkel aan dat u zaken werden aangeleerd en dat u niet gelukkig was met het idee te moeten deelnemen aan gevechten (GV CGVS, 30/8/2017, p. 21). Op geen enkel moment gaat u inhoudelijk in op de vraag hoe u deze periode van detentie verder emotioneel heeft ervaren (GV CGVS, 30/8/2017, p. 21). Ook in het nauwkeurig beschrijven van een gemiddelde dag blijft u erg algemeen. Immers is de volgorde van het bidden na het opstaan, ontbijten met brood, sporten tot de middag, lessen volgen en opnieuw sporten tot het avondgebed (GV CGVS, 30/8/2017, p. 20) geen dagindeling die exclusief is voorbehouden aan een verblijf bij de taliban, maar getuigt dit evenzeer van een doorsnee dag voor een Afghaanse jongeman in een dorpse context. Uw verklaringen over uw verblijfplaats, uw medegevangene, uw gevoelens en uw dagindeling zijn niet doorleefd en dermate oppervlakkig dat ze het CGVS er allerminst van kunnen overtuigen dat u een drietal weken gevangen gezeten hebt bij de taliban. Door het gebrek aan inhoudelijke getuigenissen kan er opnieuw geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.”

Dat verzoeker zich tijdens zijn verblijf bij de taliban concentreerde op een ontsnapping is geen aanvaardbare verschoningsgrond voor zijn gebrek aan inhoudelijke en doorleefde getuigenissen over zijn verblijf bij de taliban. Het betreffen hier immers elementen die de kern van verzoekers vluchtrelaas uitmaken en waarvan hij bijgevolg relevante kennis dient te hebben. Verzoekers verblijf bij de taliban duurde volgens hem 23 dagen, hetgeen niet kan worden beschouwd als “beperkt”. Dat verzoeker geen banden zou hebben gehad met zijn medegevangenen acht de Raad weinig aannemelijk, gelet op zijn verblijf van 23 dagen. Evenzo kan de afwezigheid van banden met zijn medegevangenen evenmin een aanvaardbare verschoningsgrond zijn voor het gebrek aan inhoudelijke en doorleefde getuigenissen.

2.4.2.6. De Raad acht vervolgens verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping niet aannemelijk, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven uit de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen: *“Zo houdt het geen steek dat u bij het betreden van het strijdtoneel ongezien uw Kalasjnikov weet achter te laten nabij de wagens (GV CGVS, 30/8/2017, p. 22). Als u daadwerkelijk louter zouden hebben gedacht aan een mogelijke uitvlucht (GV CGVS, 30/8/2017, p. 22), is het weinig geloofwaardig dat u ter goeder trouw werd toegestaan alleen naar de wagens terug te keren teneinde*

uw wapen op te halen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 11). Ook aan dit aspect van uw asielrelaas kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Bijgevolg wordt zo ook opnieuw afbreuk gedaan aan de detentie die aan deze ontsnapping zou voorafgegaan zijn.”

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat de afstand tussen hem en de wagen waar hij zijn wapen achterliet, slechts een 20-tal meter bedroeg, dat de gevechten reeds bezig waren, dat hij uit het zicht was en kon ontsnappen. Deze a posteriori verklaringen overtuigen niet. Het is vooreerst weinig aannemelijk dat de verantwoordelijke bij het uitstappen uit de wagens niet meteen zou hebben gezien dat d verzoeker niet bewapend was terwijl alle anderen volgens verzoeker wel bewapend waren met kalasjnikovs en raketten (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Het is verder weinig aannemelijk dat verzoeker, die immers verklaart gedwongen te zijn gerekruteerd, werd teruggestuurd om zijn wapen te halen zonder dat hij in het oog werd gehouden of bewaakt door de taliban, zelfs al bedroeg de afstand maar een 20-tal meter en waren de gevechten al bezig. Verzoeker stelt zelf dat hij de hele tijd in het zicht bleef. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban de verzoeker onbewaakt lieten gaan om zijn wapen terug te halen en dat er geen alarm werd geslagen toen hij uit het zicht verdween.

2.4.2.7. De Raad acht ook verzoekers verklaringen over zijn vlucht niet overtuigend, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing die door de Raad wordt overgenomen: *“Wanneer u wordt gevraagd de route te beschrijven die u vanaf uw ontsnapping in anderhalf tot twee uur (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23) heeft afgelegd, verklaart u een rivier, een berg en landbouwgrond te zijn tegengekomen (GV CGVS, 30/8/2017, p. 22), hetgeen een wel zeer generische beschrijving is van een rurale omgeving zoals in Afghanistan. Ook over de winkel waar u uiteindelijk terecht komt kunt u niet veel zeggen. U stelt immers dat u de regio niet kent en bijgevolg niet weet waar de winkel nu precies gelegen was (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23). Dit is vreemd, want in de vragenlijst van het CGVS die u invulde bij de DVZ verklaart u dat de winkelier u zou hebben verteld dat u zich in het district Siagerd (eveneens provincie Parwan) bevond (Vragenlijst CGVS, 12/1/2017, p. 2, vraag 5). Nog vreemder is het daarenboven dat u verklaart niet te weten hoe het dorp waar de winkel lag precies heette (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23), terwijl volgens uw verklaringen de winkelier zijn adres via de telefoon meedeelt aan uw vader in uw aanwezigheid (GV CGVS, 30/8/2017, p. 23).”*

Verzoeker voert aan dat hij aan het vluchten was voor zijn leven, dat het adres door de winkelier aan zijn vader werd meegedeeld en dat hij het adres niet heeft onthouden. Hij merkt ook nog op dat zijn vlucht slechts enkele uren heeft geduurd en dat er in de omgeving niet meer was dan hetgeen hij heeft beschreven. Daargelaten de vraag of verzoeker meer had kunnen vertellen over zijn vluchtroute nu hij verklaart tijdens de nacht te zijn gevlucht, oordeelt de Raad dat dit betoog alleszins geen afbreuk doet aan de hierboven vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen met betrekking tot de locatie van de winkel. Daaruit blijkt dat hij bij de DVZ kon vermelden in welk district de winkel zich bevond, terwijl hij bij het CGVS geen enkele informatie kon geven over de locatie van deze winkel. Bovendien hoorde verzoeker dat de winkelier het adres aan zijn vader doorgaf via de telefoon. Hoewel niet wordt verwacht dat verzoeker het exacte adres kan geven, kan wel redelijkerwijze worden verwacht dat hij het dorp, dan wel district en provincie kan aanduiden waar de winkel zich bevond, nu dit een element uitmaakt dat behoort de kern van zijn vluchtrelaas. Deze incoherenties en vaagheden maken dat aan verzoekers vlucht weinig geloof kan worden gehecht.

2.4.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig zijn omdat hij niet kan speciëren wanneer hij zijn land is ontvlucht, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen: *“Vooreerst geeft u aan niet te weten wanneer u uit Afghanistan zou zijn vertrokken (GV CGVS, 30/8/2017, p. 4). Ook wanneer u wordt gevraagd uw vertrek te situeren ten aanzien van feestdagen of het weer, kan u enkel aangeven dat het al kouder was geworden (GV CGVS, 30/8/2017, p. 4). Het is niet aannemelijk dat u niet verder kan speciëren wanneer u uw land zou zijn ontvlucht, terwijl u aangeeft van het vierde tot het achtste jaar naar school te zijn geweest (GV CGVS, 30/8/2017, p. 6). Er kan van een jongeman van uw leeftijd met dergelijke scholing bijgevolg redelijkerwijs worden aangenomen dat hij het moment van vertrek uit zijn thuisland toch iets nauwkeuriger kan duiden.”*

Verzoekers betoog dat voor Afghanen een concrete datum van geen belang is, is niet meer dan een loutere bewering die bovendien voorbijgaat aan de vaststelling dat verzoeker tot het achtste jaar naar school is geweest en dus voldoende scholing heeft genoten om gebeurtenissen in de tijd te kunnen plaatsen. Verzoeker wordt niet gevraagd om een concrete datum te kleven op zijn vertrek uit Afghanistan. Wel wordt redelijkerwijze van hem verwacht dat hij enigszins concreet zijn vertrek uit Afghanistan in de tijd kan speciëren door bijvoorbeeld de maand of het seizoen van vertrek te

vermelden, wat niet het geval is. Verzoeker slaagde er zelfs niet in om zijn vertrek op concrete wijze te situeren ten opzichte van feestdagen of weeromstandigheden. Hij verklaarde enkel dat het “*al koud [was] geworden*”. Gelet op het profiel van verzoeker, met name de scholing die hij genoot, en het feit dat zijn vertrekdatum een element is dat behoort de kern van zijn vluchtrelaas, is deze summierse verklaring weinig geloofwaardig.

2.4.2.9. De voorgelegde documenten en hun beperkte inhoud worden niet aangevuld en geruggesteund door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas over een gedwongen rekrutering door de taliban geen geloof kan worden gehecht.

De kritiek van verzoeker met betrekking tot de motieven over zijn beweerde minderjarigheid, het gebruik van een andere naam en zijn taskara betreffen overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen in de bestreden beslissing zijn voldoende determinerend om, in samenhang met de voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie, het besluit dat verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, te schragen. Zoals hierboven blijkt, slaagt verzoeker er niet om deze determinerende vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.4.2.10. In zijn aanvullende nota wijst verzoeker erop dat hij over een risicoprofiel beschikt onder de UNHCR Guidelines van 2018, met name omdat hij de leeftijd heeft om te kunnen worden ingezet in de strijd maar ook omdat hij al jaren in België verblijft en zal worden aanzien als verwesterd.

De vaststelling dat een verzoeker valt onder een risicoprofiel, leidt er echter niet automatisch toe dat hij als vluchteling dient te worden erkend. De UNHCR Guidelines stellen duidelijk dat niet alle personen die vallen onder een risicoprofiel noodzakelijkerwijze nood zullen hebben aan internationale bescherming (“*UNHCR considers that individuals falling in one or more of the risk profiles outlined in this Section may be in need of international refugee protection, depending on the individual circumstances of the case.*”, p. 37).

UNHCR hanteert aldus zeer duidelijk een individualiseringsvereiste voor alle geïdentificeerde risicoprofielen. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moet bijgevolg rekening worden gehouden met zijn persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins.

Wat betreft een risico op gedwongen rekrutering, dit is een rekrutering met fysiek geweld, wijst de Raad erop dat verzoekers vluchtrelaas hierover ongeloofwaardig wordt geacht. Verder blijkt uit verzoekers relaas geen concrete indicatie dat er enige dwang of druk was vanuit zijn familie, zijn clan of een sociaal en religieus netwerk om zich bij de taliban aan te sluiten. Uit verzoekers relaas blijkt niet dat zijn familie zich in een slechte socio-economische situatie bevindt. Tijdens de terechtzitting verklaart verzoeker overigens dat zijn drie broers, van de leeftijd van 16, 14 en 13 jaar, geen problemen kennen in het dorp, hoewel ze niettemin een “*fighting age*” hebben bereikt. Tevens blijkt uit het EASO-rapport van mei 2018 over de veiligheidssituatie in Afghanistan, dat de taliban slechts beperkt aanwezig en actief zijn in het district Shinwari. Bijgevolg blijken er geen concrete omstandigheden die er op wijzen dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar het district Shinwari zal worden blootgesteld aan gedwongen rekrutering.

Wat betreft zijn voorgehouden verwestering, herhaalt de Raad dat het louter verwijzen naar algemene informatie niet volstaat daar verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Europa dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd.

2.4.2.11. Het bovenstaande volstaat om te besluiten dat, enerzijds, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat, anderzijds, verzoeker geen voldoende zwaarwichtige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en zijn risicoprofiel, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn [...] daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de*

Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich de volgende rapport:

- CGVS COI Focus "Security situation in Parwan province" van 12 mei 2017.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR Guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gezien de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Parwan wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie terecht gesteld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels wordt bepaald door militaire operatie van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt voort dat de provincie Parwan ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 77 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met aantal burgers.”

Deze beoordeling van de verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance note, waaruit blijkt dat EASO de provincie Parwan indeelt bij *“Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.”* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO weliswaar willekeurig geweld plaatsvindt maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Specifiek met betrekking tot het district Shinwari blijkt uit de voormelde objectieve landeninformatie dat in dit district de taliban een beperkt aantal activiteiten hebben en beperkt aanwezig zijn. Volgens het EASO-rapport houdt dit in dat het district een keer om de drie maanden wordt aangevallen (EASO-rapport mei 2018, p. 25-27). Dit wijst op willekeurig geweld, maar toont niet aan dat de graad van willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag worden gemaakt van een situatie van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Dat ook burgerslachtoffers vallen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat burgers als dusdanig niet worden gevisieerd bij het gebeurlijke conflictgerelateerde geweld in de provincie Parwan. Bovendien blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in 2017 is afgenomen met 31% in vergelijking met 2016.

Verzoeker betoogt dat de beschikbare landeninformatie niet meer actueel is, maar laat na om concrete elementen of informatie aan te brengen waaruit zou blijken dat bovenstaande beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Parwan niet langer juist is omdat de situatie heden dermate gewijzigd is. Verzoeker verwijst enkel naar de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 en de algemene situatie in Afghanistan. Vooreerst benadrukt de Raad dat in de UNHCR Guidelines nergens op basis van een analyse van de algemene veiligheidssituatie wordt geadviseerd om aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het betoog van verzoeker heeft verder betrekking op de (veiligheids)situatie in Afghanistan in het algemeen. De Raad herhaalt dat uit de voormelde UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld en is de door verzoeker bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij specifiek op deze provincie betrekking heeft, quod non.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Shinwari, gelegen in de provincie Parwan, geen gebied vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit district, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Shinwari in de provincie Parwan rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Shinwari gelegen in de provincie Parwan dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in voormeld district een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoeker bestaat?

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van dien aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Shinwari op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Shinwari in de provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari en Pashtun machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES